

Tilbage står, at det er skattestoppet, der blokerer og er en hindring for, at man kan få sænket skatten på arbejdsindkomst så langt ned, at man virkelig kan få en strukturvirkning på arbejdsmarkedet og få, i henhold til det radikale forslag, op mod 50.000 ekstra ud på arbejdsmarkedet. Det burde da være en ting, vi kunne være fælles om.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren, og så går vi videre i ordførerrækken. Det er fru Pernille Rosenkrantz-Theil.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det her års finanslov er af mange blevet karakteriseret som en valgfinanslov, og på nogle måder kan man da også sige, at det er rigtigt. I hvert fald er udspillet fra regeringen fuldstændig støvsuget for synlige nedskæringer. Alle tiltag er finansieret af grønthøsterbesparelser, af indtægter som følge af de stigende oliepriser og af en forventet stigning i beskæftigelsen, som vel efterhånden kun finansministeren for alvor tror på.

Så er finansloven blevet kaldt harmløs af diverse skribenter og analytikere, men det mener jeg altså i bund og grund er noget vrøvl, i hvert fald hvis vi vender blikket mod nogle af vor tids mest presserende spørgsmål.

For det første: Beskæftigelsen. Hvordan skaffer vi de 800.000 mennesker, som i dag står uden for arbejdsmarkedet, i arbejde? Hvad gør vi ved udflytningen af arbejdspladser? Hvad gør vi ved fremtidens velfærd?

For det andet: Miljøet. Hvordan får vi skabt en balance mellem behovet for øget velstand i store dele af verden og behovet for et renere miljø?

For det tredje: Hvordan går vi en globaliseret verden i møde uden flere slåskampe om de resourcer, der er i verden?

På de tre punkter må man sige at finansloven bestemt ikke er harmløs, men langt hen ad vejen både skadelig og decideret asocial.

Hvis vi tager beskæftigelsen: I Danmark er der som sagt 800.000 mennesker i den arbejdsdygtige alder, der står uden for arbejdsmarkedet. De er arbejdsløse, de er nedslidte eller syge. Og det største fattigdomsproblem i Danmark er jo præcis det, der knytter sig til at være sat uden for arbejdsmarkedet. Samtidig presses de 2,9 millioner mennesker, der har et arbejde, til at

løbe hurtigere og hurtigere, med det resultat at vi hvert eneste år producerer tusinder af flere nedslidte og stressramte mennesker.

Hvad er regeringens svar så på arbejdsløshedsproblemet og fattigdomsproblemet? Jamen indtil nu har regeringen jo afskaffet arbejdspladser i stedet for at skabe arbejdspladser.

Ret skal være ret. Regeringen er jo kommet med et enkelt bud på, hvordan regeringen mener at arbejdsløsheden skal bringes ned: Skattelettelse. Skattelettelse, som gav direktørerne fem gange så mange penge som kassedamerne og ikke en krone til dem på overførselsindkomst, ikke en krone.

Hvor mange arbejdspladser har de her skattelettelse så faktisk givet? Vi kan jo se, at siden forårspakken er blevet gennemført, har finansministeren sænket skønnet over beskæftigelsen med 9.000, selv om renten er lavere end forventet. Men det er jo nok samfundets skyld, altså udlandets skyld, siger finansministeren, hvis man læser hans egen Økonomisk Redegørelse.

Her skal det i øvrigt også bemærkes, at selv ifølge hans egen superoptimistiske prognose vil arbejdsløsheden ikke engang i 2006 komme under det niveau, som den var på, da regeringen overtog magten.

Men lad os nu sige, at regeringens eget skøn for forårspakken er rigtigt, altså 5.000 arbejdspladser for 8 mia. kr. Jamen det er jo mere end 1 mio. kr. pr. arbejdsplads. Det er da trods alt væsentlig mere, end de fleste af os danskere tjener, og det siger jo lidt om, at det er en af de absolut dyreste måder at skabe arbejdspladser på.

Gennemsnitsslønnen i den offentlige sektor svarer til omkring det kvarte, den er en lillebitte smule højere i det private. Det vil altså sige, at vi kunne have ansat mellem tre og fire medarbejdere for hver million kroner, hvis pengene havde været investeret direkte, i stedet for at regeringen hælder pengene ud til skattelettelse.

Hvorfor er det så, det hænger sådan sammen? Jamen det er jo åbenlyst. Hvis man giver de rigeste i det her samfund flere penge mellem hænderne, ryger pengene til udlandet; så ryger de til udlandsrejser, og de ryger til flere biler og den slags. Derfor kan det selvfølgelig bedre betale sig enten at investere pengene direkte i arbejdspladser eller at give skattelettelserne til folk, der lægger pengene herhjemme, og det er altså typisk dem, der ikke har et overskud til, at det er udlandsrejser, der står først på ønskesedlen, når der kommer lidt ekstra på kistebunden.